

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/43/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313011206
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4313011206.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného mladistvého Z. S. M. , pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno a/ a § 127 odsek 1) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného mladistvého S. Z. M. a o odvolaní okresného prokurátora v Leviciach (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Levice z 29.01.2014, sp. zn. 1T/78/2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 19. júna 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného mladistvého Z. S. M. a odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci v senáte napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného mladistvého Z. S. M. (ďalej len „mladistvý obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno a/ a § 127 odsek 1) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 15.04.2013 v presne nezistenom čase počas prestávky v školskom vyučovaní na školskom dvore K. X. prišiel za spolužiakom N. O. (ďalej len „poškodený“) a povedal mu, že má doniesť sumu vo výške 40,- Eur za sáčok s marihuanou, ktorý mu mal poškodený na vlastnú žiadosť skryť v presne nezistený deň v októbri 2012 v areáli školského dvora pod unimobunku, a ktorý sa mal následne stratiť, pričom v nasledujúcich dňoch sa pri stretnutí v škole mladistvý obžalovaný spolužiakovi poškodenému opakovane vyhrážal, že keď mu požadované peniaze nedonesie, tak ho zbije a zaškrť a dňa 23.04.2013 v čase o 12.30 h napísal a poslal spolužiakovi S. Z. na jeho mobilný telefón SMS správu s odkazom pre poškodeného, s ktorým bol poškodený na obede v školskej jedálni, že keď mu nedonesie peniaze do štvrtka 25.04.2013, tak dostane bitku a zaškrť ho, pričom dňa 25.04.2013 v čase o 07.45 h mladistvý obžalovaný zbadal poškodeného ako chce do objektu školy vojsť zadnou bránou a spolu s ďalším chlapcom vystupujúcim pod menom H. U. ho dobehol a odprevadil na adresu jeho prechodného pobytu pre peniaze s vyhrážkou, že keď mu tieto nedá, tak dostane, avšak poškodený doma žiadne peniaze nezohnal a z bytu vyšiel až po odchode mladistvého obžalovaného, pričom následne sa vrátil späť do školy a zo strachu o vlastnú bezpečnosť celú vec oznámil riaditeľke školy

Za tento zločin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom mladistvému obžalovanému podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a § 117 odsek 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na dva roky, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložil určiac podľa § 119 odsek 1 Trestného zákona skúšobnú dobu na osemnásť mesiacov.

Napadnutý rozsudok bol mladistvému obžalovanému, jeho zákonnej obhajkyni a obhajcovi, okresnému prokurátorovi a zástupkyni orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 29.01.2014, po ktorom oznámení okresný prokurátor písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 02.02.2014, teda včas podal odvolanie smerujúce proti výroku o treste napadnutého rozsudku a v neprospech mladistvého obžalovaného, ktoré odôvodnil ďalším písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 22.04.2014 a tiež mladistvý obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 13.02.2014, teda tiež včas, podal odvolanie, podľa jeho obsahu smerujúce proti výroku o vine napadnutého rozsudku.

Okresný prokurátor takto riadne, včas a v neprospech mladistvého obžalovaného podané odvolanie odôvodnil nestotožnením sa s výrokom o treste uloženom mladistvému obžalovanému a to v tom smere, že záver súdu prvého stupňa o tom, že nie je potrebné výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložiť na dlhšiu skúšobnú dobu musí vychádzať zo zhodnotenia všetkých skutočností týkajúcich sa osoby páchatela, jeho doterajšieho života, ako aj okolností daného prípadu. Taktiež je potrebné, aby sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s otázkou, či je možno očakávať a prečo, sa účel trestu dosiahne aj s krátkou skúšobnou dobou podmiennečného odsúdenia, ktorá povedie obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život, t. j. aby sa v budúcnosti nedopúšťal protiprávneho konania postihovaného Trestným zákonom. V prejednávanej veci mal okresný prokurátor za to, že na nápravu mladistvého obžalovaného je dostačujúci podmiennečný výkon trestu odňatia slobody a to s poukazom na druh a charakter spáchanej trestnej činnosti - vydieranie, avšak s dlhšou skúšobnou dobou podmiennečného odsúdenia, ako bola napadnutým rozsudkom určená súdom prvého stupňa. Skúšobná doba v trvaní osemnásť mesiacov podľa jeho názoru nespĺňa požiadavku zákona na všeobecnú a individuálnu prevenciu, nakoľko vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu a druh trestnej činnosti, z ktorej bol mladistvý obžalovaný napadnutým rozsudkom uznaný vinným, nezodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 Trestného zákona, ktorých účelom je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vytvorenie podmienok na nápravu páchatela a na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. S určením skúšobnej doby na osemnásť mesiacov sa teda nestotožňuje, keďže má za to, že primeranou a adekvátnou sankciou za spáchanie žalovaného skutku je v danom prípade, vychádzajúc aj z funkcie individuálnej prevencie trestu, t. j. výchovy k riadnemu životu uloženie mladistvému obžalovanému podmiennečného trestu odňatia slobody s dlhšou skúšobnou dobou, keďže skúšobná doba určená v napadnutom rozsudku je neprimerane krátka a to dokonca kratšia ako zákonodarcom stanovená minimálna dĺžka trestu odňatia slobody. Uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody s dlhšou skúšobnou dobou povedie mladistvého obžalovaného k jeho náprave a splní svoj účel z hľadiska individuálnej ako i generálnej prevencie a okresný prokurátor je dokonca toho názoru, že hoci uloženie skúšobnej doby kratšej ako je výkon uloženého trestu zákonom vylúčené nie je, je to potrebné vyhodnotiť ako obchádzanie zákona, keďže páchatel je v podstate obmedzený výkonom podmiennečného trestu menej, resp. kratšie ako by bol obmedzený samotným výkonom trestu v prípade neodloženia jeho výkonu. Pri úvahách o druhu a rozsahu trestu je potrebné vychádzať zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov okresný prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil jeho odvolaním napadnutý rozsudok a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Mladistvý obžalovaný takto včas podané odvolanie odôvodnil tým, že ho podal z dôvodu, že sa necíti byť vinným zo spáchania zločinu vydierania a jeho konanie absolútne nenieslo žiadne znaky tohto trestného činu ani po subjektívnej, ani objektívnej stránke. V prejednávanej veci bolo vykonané

dokazovanie, ktoré je jednoznačne v rozpore s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý ho uznal vinným. Samotné výsledky vykonaného dokazovania podľa jeho názoru neodôvodňovali ani podanie obžaloby, nakoľko z prípravného konania nepochádza žiadny priamy dôkaz, ktorý by jej podanie odôvodňoval. Podľa § 234 odsek 1 Trestného poriadku prokurátor podá obžalobu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Trestný poriadok v tomto ustanovení predpokladá, že v čase podania obžaloby nie sú vážnejšie pochybnosti v tom, že sa stal skutok, ktorý je trestným činom a že skutok spáchal obvinený. V prejednávanej veci však od samého začiatku tieto pochybnosti boli, pričom v rámci dokazovania na súde prvého stupňa podľa názoru mladistvého obžalovaného vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré jasne preukazujú, že skutok nie je trestným činom. Zhrnúc dôkaznú situáciu konštatoval, že popiera spáchanie zločinu vydierania, v žiadnom prípade nie je pravdou, že by poškodeného násilím alebo hrozbou násillia nútil, aby mu priniesol nejakú dohodnutú sumu peňazí, naopak, tvrdí, že s poškodeným mali vždy kamarátsky a korektný vzťah, nikdy nemali medzi sebou žiadny konflikt. To, že sa nedopustil konania, ktoré by napĺňalo skutkové znaky zločinu vydierania je preukázané aj ďalšími dôkazmi. Poškodený tak v rámci prípravného konania, ako aj na súde prvého stupňa potvrdil, že medzi nimi nikdy neboli napäté vzťahy, boli a aj naďalej sú kamaráti. Napriek tomu, že v prípravnom konaní poškodený uviedol, že mal zlý pocit z toho, že sa mladistvý obžalovaný 25.04.2013 objavil pred školou v spoločnosti ďalšieho chlapca - H. U., ktorého vtedy nepoznal (čo bolo spúšťačom jeho podozrení), poškodený neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré by jeho obavu z možného „násillia“ voči nemu odôvodňovali tvrdiac, že to bol len jeho vnútorný pocit. Zo strany mladistvého obžalovaného, ani zo strany H. U. neboli použité žiadne slová, ktoré by mali charakter vydierania. Podľa výpovede poškodeného v prípade, ak mladistvý obžalovaný aj v minulosti použil slová „prines mi tie peniaze, lebo ťa zaškrťm“, tak tieto slová bral s nadhľadom, nevzbudzovali v ňom žiadne násillné správanie, teda neovplyvňovali slobodné rozhodovanie poškodeného, preto je podľa názoru mladistvého obžalovaného zbytočné ďalej preukazovať, či prípadné slová, ktoré mal použiť voči poškodenému asi pol roka pred udalosťou z 25.04.2013 mali charakter protiprávneho konania, keďže sám poškodený takýto charakter vylúčil. Tento výsledok v dokazovaní je zrejmy tak z výpovede poškodeného z prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní. Mladistvý obžalovaný tiež poukázal na tú časť výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní, kde sa k otázke zaslania údajnej SMS správy s výhražným textom na mobilný telefón svedka S. Z. (čo tvorí časť skutkovej vety obžaloby) vyjadril tak, že „je možné“, že mu túto SMS správu S. Z. vôbec neprečítal, čím spochybnil, že takáto SMS správa bola mladistvým obžalovaným odoslaná a navyše, že by sa mala vôbec nejako týkať poškodeného. Svedok Z., na ktorého telefón mala byť mladistvým obžalovaným zaslaná SMS správa pre poškodeného taktiež nepotvrdil, že by sa týmto spôsobom poškodenému vyhrážal a uviedol, že nevie, či vôbec nejakú SMS správu poškodenému čítal, ktorá výpoveď korešponduje aj s výpoveďou poškodeného. Svedok H. U., ktorý sa vyjadril ku skutočnosti spoločného stretnutia s poškodeným 25.04.2013 uviedol, že toto stretnutie bolo absolútne pokojné, bavili sa o bežných veciach, on sám sa do rozhovoru mladistvého obžalovaného s poškodeným ani nezapájal, čím je vylúčený akýkoľvek taký vplyv tohto svedka na poškodeného, ktorý by mohol v ňom vzbudiť obavu z nejakého nátlaku, pričom táto výpoveď tohto svedka taktiež nebola poškodeným rozporovaná. V rámci znaleckého dokazovania z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, uskutočneného znalkyňou S. T. C. bolo preukázané, že poškodený je tichej povahy s nízkym seba hodnotením a s tendenciou podozrievavosti voči tretím osobám, ktorá okolnosť je dôležitá v rámci dokazovania, nakoľko osobnosť poškodeného môže vykazovať znaky neštandardného posudzovania určitej situácie a správania sa okolia. Ostatné dôkazy vykonané v prejednávanej veci sú len podporné - nepriame, preto sa ich hodnotením mladistvý obžalovaný bližšie nezaoberal s tým, že po zhrnutí vykonaných dôkazov možno konštatovať, že jeho vina zo spáchania zločinu vydierania v žiadnom prípade nemôže byť za tejto dôkaznej situácie preukázaná. Pokiaľ by aj pripustil, že poškodený mal v niektorých momentoch nepríjemný pocit, treba v danom okamihu skúmať, či boli jeho pocity adekvátne podnetom, ktoré ich mali vyvolať - teda konaniu mladistvého obžalovaného, ktorý samotné dôkazy v prejednávanej veci považuje za nepresvedčivé a napadnutý rozsudok bol vydaný na pochybných dôkazoch, čím nebola dodržaná zásada „in dubio pro reo“.

V odôvodnení proti napadnutému rozsudku podaného odvolania mladistvý obžalovaný tiež uviedol, že podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona je objektom zločinu vydierania slobodné rozhodovanie človeka, pričom objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel' neoprávnene núti iného, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, a to násillím alebo hrozbou násillia alebo inej ťažkej ujmy. Termín ťažká ujma je vyjadrením vážnosti tohto zločinu a táto vážnosť musí byť v rámci objektívnej stránky trestného

činu potvrdená vykonanými dôkazmi, čo v prejednávanej veci preukázané nebolo. Poškodený sa podľa jeho vlastných slov necítil byť ohrozený, prípadne slová, ako „zaškrtním ťa“ bral podľa jeho vyjadrenia s nadhľadom, teda ako bežný vyjadrovací spôsob medzi spolužiakmi. Podľa stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo R 20/1981 zavinenie musí zahrňovať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinný vzťah medzi konaním páchatel'a a následkom trestného činu. Pre páchatel'a nepredvídateľný príčinný priebeh nie je teda v zavinení obsiahnutý a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto vzíde. Z tohto stanoviska je zrejmé, že nie je možné brať do úvahy len vnútorné pocity poškodeného, príp. formálne znaky skutku, ktoré v skutočnosti nemali takú intenzitu a dôraz, v dôsledku čoho konanie páchatel'a nemožno považovať za tak nebezpečné, že by napĺňalo skutkové znaky trestného činu. Možno povedať, že človek s primeraným hodnotením situácie, ktorého psychické danosti neovplyvňujú jeho schopnosti vnímať podmiety reálnym spôsobom nemôže z takých podnetov, aké sú obsiahnuté v danom skutku pociťovať negatívny dopad v intenzite trestnoprávneho konania. U poškodeného došlo možno k takémuto neprimeranému zhodnoteniu práve z dôvodu znalcom konštatovanej tendencie poškodeného k podozrievavosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové, ako aj právnu argumentáciu mladistvý obžalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine aj vo výroku o treste a rozhodol podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám tak, že ho podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí, eventuálne pokiaľ by odvolací súd v zažalovanom skutku vzhliadol dôvod na jeho prejednanie ako priestupku, podľa § 320 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku (a taktiež s ohľadom na zásadu in dubio pro reo narhujem) navrhol postúpiť vec kompetentnému orgánu, nakoľko výsledky vykonaného dokazovania nenasvedčujú tomu, že v prejednávanej veci bol z jeho strany spáchaný trestný čin.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu okresného prokurátora aj v konečnom návrhu jeho odvolací návrh modifikovala tak, že odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku vo výroku o treste a postupom podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku mladistvému obžalovanému uložiť primeraný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výroku a s prihliadnutím na ustanovenie § 119 odsek 1 Trestného zákona určenú primeranú skúšobnú dobu. Odvolanie mladistvého obžalovaného navrhla podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca mladistvého obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania mladistvého obžalovaného s tým, že tieto boli vypracované v čase, keď rovnopis napadnutého rozsudku nebol súdom prvého stupňa stranám konania ešte doručený a preto ho považuje za potrebné doplniť a to poukázaním na neústavnosť a nezákonnosť, ktorej sa súd prvého stupňa dopustil tým, že na siedmej strane rovnopisu napadnutého rozsudku sa opiera o dôkazy, o ktoré sa opierať nemohol, pretože ide o nelegitímne dôkazy, keďže boli zadovážené pred začatím trestného stíhania. Ide o rôzne listiny, ako zápisnica o trestnom oznámení a rôzne úradné záznamy spísané policajtmi, ktorí v skutočnosti ani neboli orgánmi činnými v trestnom konaní. V danom prípade nepochybne bol porušený článok 2 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom k nezákonnosti a nepoužiteľnosti týchto dôkazov je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/35/2006. S poukazom na tieto a aj už v písomnom odôvodnení odvolania mladistvého obžalovaného uvedené skutočnosti mal za to, že v prejednávanej veci nie je preukázané, že sa mladistvý obžalovaný dopustil zažalovaného skutku a došlo v nej k porušeniu jeho práv v takom rozsahu, že v prípade zamietnutia odvolania, by tieto skutočnosti boli dôvodom na podanie odvolania. V konečnom návrhu obhajca mladistvého obžalovaného odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie a odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Zákonná zástupkyňa mladistvého obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že vie, že tento je nevinný, nemala a nemá s ním žiadne výchovné problémy, je veľmi dobrým a zodpovedným človekom. V konečnom návrhu sa pripojila ku konečnému návrhu obhajcu mladistvého obžalovaného.

Mladistvý obžalovaný sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyjadril tak, že sa vie, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok nespáchal, že sa tento nestal tak, ako je to v ňom napísané. V konečnom návrhu sa pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec (v ktorej bola obžaloba podaná 04.12.2013) na rozhodnutie 06.05.2014, v rámci plnenia svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku, proti ktorému smerovalo odvolanie mladistvého obžalovaného a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorému smerovalo tak odvolanie mladistvého obžalovaného, ako aj odvolanie okresného prokurátora podané v neprospech mladistvého obžalovaného, a napokon aj konanie obom týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúce, a to aj z hľadiska prípadného výskytu chýb, ktoré neboli odvolaním mladistvého obžalovaného a odvolaním okresného prokurátora vytýkané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno d/ Trestného poriadku a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine mladistvého obžalovaného, ako aj o ukladanom mu treste.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavných pojednávaniach uskutočnených v prejednávanej veci postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv mladistvého obžalovaného na obhajobu.

Aj z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia obsiahnuté vo výroku o vine napadnutého rozsudku mohli vychádzať a napokon aj vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V tejto súvislosti a s poukazom na odvolacie námietky mladistvého obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ani v písomných dôvodoch proti napadnutému rozsudku podaného dovolania a ani vo vyjadreniach mladistvého obžalovaného a jeho obhajcu na hlavných pojednávaniach tento nevytkol postupu súdu prvého stupňa žiadne, toľž nie opodstatnené chyby pri vykonávaní dôkazov, ktorý záver platí aj ohľadne v až vo vyjadrení obhajcu mladistvého na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu namietanej neústavnosti a nezákonnosti prečítania zápisnice o trestnom oznámení (č.l.1-6) a úradných záznamov (č.l. 64-65) postupom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní konanom 29.01.2014 (k ich obsahu navyiac nemal mladistvý obžalovaný žiadne pripomienky).

Pokiaľ ide o odvolaním mladistvého obžalovaného tvrdené nesplnenie v § 234 odsek 1 Trestného poriadku ustanovených podmienok a predpokladov na podanie obžaloby v prejednávanej veci, považuje odvolací súd za potrebné jednak (a predovšetkým) uviesť, že v odvolacom štádiu trestného konania v prejednávanej veci je takáto námietka zjavne neaktuálna, jednak upozorniť, že mladistvý obžalovaný, jeho zákonná zástupkyňa a jeho obhajca v rámci po skončení vyšetrovania podľa § 208 odsek

1 Trestného poriadku im poskytnutej možnosti preštudovať spisy a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania (ktorú mladistvý obžalovaný a jeho zákonná zástupkyňa ani nevyužili) zastavenie trestného stíhania (z niektorého z dôvodov ustanovených v § 215 Trestného poriadku) ani postúpenie veci (z dôvodu ustanoveného v § 214 Trestného poriadku) nenavrhli, pričom tohto vyšetrovacieho úkonu sa zúčastniaci obhajca mladistvého obžalovaného navrhol iba (zrejme opätovné) vypočutie mladistvého obžalovaného s odôvodnením, že toto by prípadne mohlo byť podkladom na konanie o dohode o vine a treste (čl. 81-82).

K právnym úvahám obhajcu mladistvého obžalovaného použitým v rámci doplnenia písomných dôvodov odvolania mladistvého obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v § 119 odsek 2 Trestného zákona je jednak ustanovené, že ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu (napríklad aj podľa zákona číslo 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov), jednak vymenovaný takmer vyčerpávajúci výpočet dôkazných prostriedkov, medzi ktorými je aj oznámenie (o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin, postup pri spísaní zápisnice o ktorom v prípade jeho ústneho podania, je upravený v § 62 odsek 2 Trestného poriadku) a listiny (za ktoré sa považujú tie, ktoré sú uvedené v § 153 odsek 1 Trestného poriadku), pričom ako prameň dôkazov sa nevylučujú aj iné dôkazné prostriedky. Napokon je potrebné dôsledne rozlišovať medzi nezákonným spôsobom získania (§ 119 odsek 4 Trestného poriadku) a procesného vykonania (§ 119 odsek 2 Trestného poriadku) dôkazu na strane jednej a jeho dôkaznou silou (prípadne dôkaznou silou iných, po procesne chybné vykonanom dôkaze následne vyhladaných a procesne bezchybné zabezpečených dôkazov) na strane druhej

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel tiež k záveru, že súd prvého stupňa k pre rozhodnutie o vine mladistvého obžalovaného potrebným skutkovým zisteniam dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Vykonaním všetkých, v prejednávanej veci dostupných dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku (či sa v prejednávanej veci zažalovaný skutok stal, či má znaky trestného činu a akého, kto ho spáchal a z akých pohnútok, závažnosť činu, vrátane príčin a podmienok jeho spáchania), nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu prvého z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia nevinu), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny mladistvého obžalovaného, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku) majú súčasne za to, že odôvodnenie mladistvým obžalovaným z dôvodov vyššie uvedených predovšetkým proti výroku o vine napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania neobsahuje ani pokiaľ ide o správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa a ani pokiaľ ide o právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny, žiadne relevantné skutočnosti a okolnosti.

V hore uvedenej súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zvlášť uviesť, že mladistvým obžalovaným namietané hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa opomína síce nepriamo, avšak aj podľa názoru odvolacieho súdu významný dôkaz poskytnutý výpoveďou svedkyne Ing. G. N., o vierohodnosti ktorej nevznikli žiadne, tobôž nie opodstatnené pochybnosti.

Z výsledkov z vyššie uvedených dôvodov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania sa aj odvolaciemu súdu javí byť dôvodný záver, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal, že ho spáchal mladistvý obžalovaný, a týmto svojim nepochybne úmyselným (a to vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona) protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky objektívnej aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno a/ a § 127 odsek 1) Trestného zákona, pričom ani o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi týmto protiprávnym konaním a úmyselným zavinením mladistvého obžalovaného na strane jednej a následkom vzniknutým na záujme chránenom ustanovením § 189 Trestného zákona (vrátane okolnosti podmieňujúcej použitie v jeho odseku 2 písmeno b/ uvedenej vyššej trestnej sadzby) neboli a nie sú žiadne pochybnosti.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa uznajúc mladistvého obžalovaného vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno a/ a § 127 odsek 1) Trestného zákona vykonaným dôkazom opodstatnene a zákonu zodpovedajúcim spôsobom, tomuto ukladal trest podľa zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v odseku 2 § 189 Trestného zákona (štyri roky až desať rokov), zníženej podľa § 117 odsek 1 Trestného zákona v prípade oboch týchto hraníc na polovicu (dva roky a päť rokov) a navyše (v dôsledku opodstatnene zistenej, aj keď vo výroku o treste napadnutého rozsudku z odvolaciemu súd neznámych dôvodov nevyznačenej prevahy jednej, v ustanovení § 36 písmeno j/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti nad nezistenou žiadnou, v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenou priťažujúcou okolnosťou) podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona zníženej jej hornej hranice o jednu tretinu (štyri roky).

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutkové zistenia a právne úvahy je aj podľa názoru odvolacieho súdu mladistvému obžalovanému napadnutým rozsudkom vo výmere dvoch rokov (teda úplne na dolnej hranici vyššie uvedenej zákonnej trestnej sadzby) uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a podľa § 119 odsek 1 Trestného zákona určenou skúšobnou dobou na jeden a pol roka (teda v dolnej polovici jej výmery činiacej jeden rok až tri roky) tak čo do druhu, ako aj výmery (vrátane výmery skúšobnej doby) primeraný, zodpovedajúci všetkým kritériám ustanoveným (správne) v § 97 odsek 3 Trestného zákona (osobnosť mladistvého obžalovaného, jeho vek, rozumová a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, jeho osobné, rodinné a sociálne pomery, povaha a závažnosť spáchaného činu ako aj potreba jeho začlenenia do rodinného a sociálneho prostredia tak, aby sa predchádzalo protiprávnym činom) a tiež spôsobilý splniť svoj účel tak, ako to predpokladá ustanovenie (správne) § 97 odsek 1 Trestného zákona (vychovávať mladistvého obžalovaného na riadneho občana a zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávných činov a primerane chrániť aj spoločnosť, viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k jeho začleneniu do rodinného a sociálneho prostredia), v ktorom smere odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosti a okolnosti, ktoré mal súd prvého stupňa za preukázané, jeho úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonaných v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom obžalovanému (nie však aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu podľa ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona namiesto ustanovení § 97 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona) obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku považujúc ich za správne, jasné a (napriek ich stručnosti) aj úplné (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku) a to zvlášť aj preto, že ani mladistvý obžalovaný v písomných dôvodoch aj proti výroku o treste napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania žiadne, a okresný prokurátor v písomných dôvodoch výlučne proti výroku o treste napadnutého rozsudku smerujúceho a v neprospech mladistvého obžalovaného podaného odvolania žiadne relevantné tomuto výroku, (ani konaniu mu predchádzajúcemu), chyby nevytkol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním mladistvého obžalovaného napadnutého rozsudku v jeho prospech, ani akúkoľvek zmenu výroku o treste odvolaním okresného prokurátora v neprospech mladistvého

obžalovaného napadnutého rozsudku, tak odvolanie mladistvého obžalovaného, ako aj odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiť, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).